

ERATR ROGEE V FRAZE

Dnes večer jsem si řekl, že bychom mohli vytvořit komunitu žen po boku komunity mužů. Třeba by to bylo nutné. Má konečná odpověď ale byla: ne, ať jáno Taizé zůstane zcela malé, ať zůstane jen to co je zcela podstatné. Jen malá rodina. Je třeba, aby společenství, které se nazývá církev, bylo samo sebou a aby vystačilo s tím, co je zcela nutné. Poznat, co je tímto minimem, není snadné ani samozřejmé. Na všech rovinách v mystickém Těle Kristově je tomu tak. Každý rok od roku 1949 putujeme do Říma jednou či dvakrát za rok. A čekáme, že kurie v Říme se stane čím dál více komunitou, která s minimem prostředků, a prostředky zcela prostými umožní vytvářet společenství, jednotu. To, co dnes prožíváme, modlitbu domů, ta nabývá celý svůj smysl v životě církve, vzájemně se doplňuje a podmínuje s modlitbou celého farního společenství, umožňuje církvi, aby nevytvářela příliš mnoho struktur. Bůh od nás žádá, aby církevní struktury byly kostrou, která nese tělo, a pokud jde o Taizé, jsme velmi citliví na to, aby nic nebylo nadměrné; komunita musí zůstat velmi omezená. Neexistuje žádné společenství Taizé, existuje jen společenství církve.

Když jsme odjížděli, byl kostel plný mladých lidí, chtěli, abych jim něco řekl. Řekl jsem jim: Nechceme být ničímí přívrženci. Chceme být učedníky Ježíše Krista. Je to velmi silné slovo, ale my bychom chtěli být jeho svědky. Kristus hledí na nás všechny, Bůh hledí na nás všechny, před ním nejsou velcí a malí. Jsme učedníci Kristovi, ale nemůžeme sami o sobě říci, že jimi jsme, musíme být jako tekoví potvrzení.

Pohlédne na tuto ikonu; její originál je ze 7. století z Egypta. Je velmi příznačná pro náš život. Je zajímavé, že vznikla v oné době. Jen Boží vedení umožňuje lidem zachytit na dřevě takovou představu: Kristus doprovází, sám neviditelný, svědka, mučedníka. Svědek i Kristus hledí před sebe. Hledají a žijí v obcování s Bohem. Kristus je tu sám obraz Boží a dává nám ho poznat. A klade svou ruku na rameno svědka. Ten ho nevidí, ale je ním doprovázen. Je to obraz našeho života: kráčíme vpřed a jsme ním doprovázeni, milujeme ho, aniž bychom ho viděli.

Jak je to s prototypem světové autority? Prototyp světové autority - budeme slavit svátek proměnění Páně od 6. srpna

celé čtyři týdny, protože do Taizé se bez obtíží více než tři tisíce lidí nejdnou nevejde. Takto se světší prostor pro to, abychom o tomto prototypu mohli uvažovat. A letos v létě uvidíme.

Před dvaceti lety, když se k nám začali hrnout lidé, vysleli jsme si, že z Taizé utečeme. Říkali jsme si: Končíme a začneme jinde znovu. Ale pak jsme našli způsob, jak vše sledit. Ptali jsme se svých přátel z vesnice a ti nám řekli: půjdete-li jinam, budete muset znovu začít přijímat lidi. A tak jsme zůstali.

Ines jsem si uvědomil, jak mimořádně důležitá je modlitba done. Podaří-li se nám přinést dary, které nám Bůh tekto dává, do farností, církev může žít, má budoucnost. To znamená: kontinuita Krista pokračuje v budoucnosti lidstva.

To znamená: připravovat cestu, umožňovat Kristu tuto kontinuitu. Říkám to proto, že jsem pohnut tím, že jsme tu. Bůh nám umožňuje prožívat i v malém počtu liturgickou modlitbu. Aniž bychom vytvářeli skupiny, které se budou oddělovat od církve.

Jak můžeme s vámi na dálku sdílet to, co nás od vás tolik oslovuje? Hledejme každý den světlo Kristovo. Jsme jím, ale Bůh nás hledá, slyšom ho hledali. Hledejme ho, abychom pochopili, co nám Bůh říká, tam, kam nás zpostavil. My jako chudí hoší, děláme totéž co vy: hledáme. Všichni procházíme zkouškami. Všichni. A v těchto zkouškách nás Bůh třídí. Jedného dne mu řekneme: Tys nás přišel navštívit, tys ke mě tou zkouškou promluvil. Tato zkušenost je ztěžka možno předat. Jsme společenství svědků Kristových, shromážděných kolem Nůho.

"Jak je těžké nést jméno Taizé" řekl jsem jednou Pavlu VI, "chtěli bychom je odložit." Odpověděl mi: "Všechno umístění křesťanů leží v tom, zapomenout na sebe. Neodumře-li semeno ... nepřinese plody."

Společenství církve bude muset dojít velkých zjednodušení, bude muset dojít k prostotě. Budete-li chtít zničit církve jako společenství, dejte jí velké materiální prostředky.

Všichni hledáme, starší i mladí, ale nejsme hned vyslechnuti. To ale není důvod k útěku. Někteří budou možná překvapeni naší vytrvalostí v kontaktu s Římem. S kurií. Máme ale jistotu, že se cosi mění. Dnešní zkoušky církve nás činí průzračnějšími /transparent/. Papež má povolání ekumenického pas-

týře. Je tu proto, aby všem pokřtěným dnes blásl Slovo Boží. Toto slovo je často jakoby odráženo zdmi. Ale už jimi proniká. Čím dál víc.

To, co nás uchvacuje na Bohu, jež jeho pokora. To, co nás uchvacuje na církvi, jež její pokora. Nemá nic a Bůh jí umožňuje dosáhnout všeho. Také, to je jen malé zrno. A dělá vše pro to, aby jím zůstalo.

Co si slibujete od papeže neitala?

Já se za něj velice vděčím. Téměř celý svět, kromě několika málo itelů, byl šťasten, i italský lid. Je to velmi dobrý papež. Přijde-li někdy k vám, nečlejte si velké výlohy s jeho přijetím. Tam, kam přichází, snaží se mu všichni nabídnout tolik gest, až hrozí nebezpečí, že smažou to, co přináší.

V Římě jsem řekl: Jako má batička, aniž by byla symbolem zapření vůči konukoliv, usmířil jsem v době víru svého protestantského pávodu s vírou katolické církve. Tuto cestu mi otevřela moje batička, ale šlo jí už mnoho lidí před námi. Nikdy se nevychází od nuly. Duch vzkříšeného Krista je pro všechny. Nenutí nás, abychom ho poslouchali... Můj život významně ovlivnila má batička a Jan XXIII, který řekl: Nehledejme, kdo měl pravdu a kdo se mylil, usmířme se.

Dnes ve světě existují tři velká zla: Markomanie, terorismus a porušování lidských práv. Zdá se, že jsme my křesťané nechali úkol bojovat s těmito zly světským silám. Myslí si, že je třeba sepnatých rukou a zvláštního posvěcení pro tento boj. Zařevčení celého života.

Ano, souhlasím. Ale to je úkol právě váš, vy zde žijete. Pro nás každého má Bůh zvláštní úkol. Vy jste tím semenem vloženým do země, aby vzkličilo v nové. Krátce před volbou Jana Pavla II jsem mluvil v Německu k mladým lidem a byli tam také Poláci. Řekl jsem jim: Právě skrze vás, skrze vaši zemi přichází jaro církve. A za měsíc byl zvolen papež Jan Pavel II. Tušili jsme již dlouho dopředu, že jaro církve se připravuje zde a ne u nás. Proč? Je to prostě tak. To je vaše povolání: Připravit jaro církve. Radujte se z toho, jaro přichází. Před jarem bývá mrazivý vítr, ale přece je to jaro, které přichází.

Neztrácejte čas ve zbytečných otázkách. Nehledejte v dějinách církve kdo měl pravdu a kdo se mýlil. Nechte vanou Ducha Vzkříšeného. Vzpomeňme na slova proroka: Každé stvoření je přibytkem Ducha. Lze odmitat jeho působení, ale vždy se vrací, vždy znovu přichází. To, co je specifické v lidském stvoření, je obraz Boží v něm, Boží Duch v něm. A když lidé nerozuměli, co říká prorok, Bůh přišel mezi nás v Kristu.

I ti, kdo nás opovrhují, ani těmi Bůh neopovrhne. A to je Kristus, který nás učí Božím věcem. Vkládá do nás svůj Duchem dobrou zvěst o vzkříšení. A to z nás činí živé stvoření. Nic nemůže zabránit křesťanovi být tímto novým stvořením, tím, kdo odmítá opovrhovat, a kdo odpouští. Neboť Bůh mu tuto cestu ukazuje.